

Kapitola 10

Na západní frontě Pivo

Dlouhá cesta z přístavu do centra předměstí Los Angeles – San Pedra nebyla lemována žádnou poutavou hospodou.

“Tady snad lidi pijí jen vodu z řádu!” pravil podrážděně můj žíznlivý spoluhráč Marek. Již týden jsme pracovali na lodi plavící se mezi Jižní Kalifornií a mexickým poloostrovem Baja a teď poprvé jsme měli čas pátrat po místním pivu.

“Tamta příčná ulice vypadá nadějně,” povzbudil jsem ochabujícího Marka.

A skutečně – za luxusním hotelem Sheraton, kde bylo dle našich odhadů pivo zbytečně drahé, se nalézala mnohoslibná pivnice John T.'s. Vnitřní vybavení podniku připomínalo trochu irský pub, což bylo dokumentováno i v napsaném rodokmenu hospody nad výčepem. U pultu jsem napočítal osm píp a nepřeborné množství různobarevných lahví v regálech.

“Jsme tady správně,” řekl jsem se zadostiučiněním Markovi, “trochu té námahy stálo zato!”

Hodlal jsem zahájit chmelové odpoledne točeným bitterem Boddington a Markovi jsem ze studijních důvodů doporučil pintu známého britského Ale značky Bass, protože chuťová cestička ke svrchně kvašeným pivům musí být nenásilná a uvážlivě pozvolná, aby příliš rychlý kulturní šok nevyvolal u začínajícího pivaře averzi k těmto pozoruhodným druhům.

Při objednávce se mne mladá servírka ze záhadných důvodů zeptala, zda-li vlastním řidičským průkazem. Zpočátku jsem se domníval, že potřebuje nutně někam zavézt, později mne napadlo, jestli mne neošukává, zda-li nejsem šofér, který chce před jízdou požívat alkoholické nápoje. Nakonec se ukázalo, že tento doklad má sloužit jako důkaz mé plnoletosti, která je k účelům pití piva v USA stanovena na biologické stáří 21 let. Nejprve jsem byl klidný, neboť úřední věkovou hranici jsem překročil již před desíti lety, navíc jsem vytáhl z kapsy lodní kartičku s mým jménem a fotografií. Bohužel, v tomto dokladu chybělo datum narození. V mučivé touze svlažit hrdlo jsem našel svou legitimaci Bratrstva Chmelové Šišky, která vlastnila všechny mé osobní údaje včetně oblíbené značky piva, avšak i tu mi po chvíli servírka odmítavě vrátila s vysvětlením, že to provozní neuznal.

O devět let mladší Marek to zvolna vzdával, avšak já jsem se teprve dostával do ráže.

“Chci mluvit s provozním,” poručil jsem a už za pár vteřin jsem se setkal s elegantně oděným mužem středního věku. Znovu vyzbrojen svou lodní kartičkou v nové kombinaci s úředním papírkem amerického přistěhovaleckého úřadu (I – 95) na kterém bylo v příslušné kolonce vytištěno zřetelné datum 5.3.1962, jsem se asertivně snažil tupého ouřadu přesvědčit o svém legitimním právu na studené pivo.

“To nestačí,” zavrtěl hlavou kalifornský provozní, “potřebuji vidět váš cestovní pas.”

“Nemám!” křičel jsem zoufale, “vzali mi jej na lodi protože mám mezinárodní víza C 1 – D. Tohleto platí na americkém území jako mé oficiální doklady!”

“Já vám věřím, pane,” odpověděl muž s nezměněnou intonací, “ale zákony státu Kalifornie

jsou přísné.Podnik může ztratit licenci a já půjdu do basy.”

“Ale vždyť si to všichni mohou legálně ověřit,že mám skutečně 31 let.Dnes v době mobilních telefonů a počítačů....”

“Je mi líto.Když nemáte pas....”

“To mne tady necháte umřít žízni?”pozbyváje logických argumentů jsem strategicky útočil na humánní strunu protivníka.Provozní se chystal ke kompromisu:

“Dobrá.Můžete tady zůstat,ale budete pít pouze nealko.”

“Na to ti seru,ty cype!”zařval jsem při dočasné ztrátě kontroly nad svým vyprahlým jednáním,
“27 let jsem žil v komunismu,ale takový bordel tam tedy nebyl!!”

Při mém furiózním odchodu z nepřátelského irského baru jsem hlučně práskl dveřmi.Naproti v potravinách jsem si koupil půllitrovou plechovku s australským Foster´s a nenávistně hleděl na pivní budovu,odkud jsem byl potupně a protiprávně vyštván.I kdybych umíral žízni a tamnější personál hladem kvůli nedostatku hostů,již nikdy John T.´s !!!

San Diego je celkem pěkné město.Ačkoliv má skoro všechny charakteristiky typického amerického velkoměsta,není zdaleka tak hektické jako L.A. nebo New York.

Anglický basista Aidan Hamilton z mé lodní kapely,se kterým jsem procházel ulice San Diega byl velice všímavý.Ne nadarmo pracoval mnoho let jako zahraniční korespondent stanice BBC.Zatímco ostatní naši kolegové celý den prolézali ušmudlané bazary a second handy pachtíc se za podřadným nákupem levného zboží bez ohledu na druh a kvalitu,my jsme během dne již absolvovali návštěvu muzea,galerie a tématického parku.Při zpáteční cestě do přístavu náhle Aidan zavětril a prudce změnil směr chůze.Sledoval jsem jeho akcelerovaný krok,než se zastavil u přízemní budovy s výmluvnou cedulí CARL STRAUSS – OLD COLUMBIA BREWERY.

Bylo to zprvu těžko uvěřitelné.Minipivovar na severoamerickém kontinentě,který bezvýhodně úpí pod krutou nadvládou firem Anheuser – Busch,Coors či Miller?Nejedná se snad pouze o šikovný reklamní trik?K mé úlevě jsme vstoupili do skutečné pivovarské hospody s dlouhým barovým pultem s asi šesti výčepními kohouty s neznámými logy.Usedli jsme a řešili jsme obvyklé dilema objevující se zejména v hospodách,kde je na čepu povícero druhů piv:Čím začít?

Naštěstí u Carla Strausse měli proti takovému váhání zdržujícímu uvědomělou konzumaci vyzkoušené prostředky a nabídli každému z nás tzv.”malou ochutnávku”.Na tácu jsem obdržel šest asi třičtvrtědecových skleniček s různorodým pivem a pod každou z nich byl stručný popis příslušného výrobku.Vodnatý Light se příliš nelišil od svých chudokrevných příbuzných produkovaných mamutími koncerny,ani místní Pilsner,přestože majitel pocházel z Německa,nedisponoval očekávanou hustotou ani chutí.

Mnohem zajímavější byly vzorky piv svrchně kvašených – světlé Ale “městský trolejbus”,hnědé Ale,které se údajně velice hodí k jablečnému koláči, “San Diego za soumraku”,plnotučný tmavý Porter a zákeřný osmi a půl procentní “Hooch”,který mne měl,dle reklamního sloganu vyzout z ponožek.Vybrali jsme si své značky a obvyklá hospodská pijatka probíhala ve svůdném rytmu straussovského valčíku.

Od naší první památné návštěvy jsme zavítali každý týden do příjemné pivnice, mnohdy dokonce večer mezi jednotlivými hudebními sériemi, oděni do decentních tmavých smokingů. Jednou jsem si tam na památku koupil za 10 dolarů suvenýrový tuplák po okraj naplněný černým Porterem.

V dotyčné restauraci jsem však rovněž objevil výtisk quassi samizdatového měsíčníku nezávislých a neutěšenou situací znavených amerických pivařů. Byl jsem překvapen, jak je místní alternativní pivní scéna bohatá. Číslo tvořily literárně zpracované zážitky nadšených korespondentů z minipivovarů v Texasu, Nevadě či Montaně a kousavé vtipy na nepitelné paskvily nenáviděných velkovýrobců Michelob, Stroh's nebo Miller Lite.

V inzertní rubrice mne zaujala nabídka šesti kusů silničních map USA s vyznačenými minipivovary za 12 USD.

Neváhal jsem a za dva týdny jsem již zapáleně studoval topografické plány jednotlivých oblastí federace a potažmo plánoval rozsáhlé pivní mise. Dostat se tak do Portlandu nebo do Seattlu, vzdychl jsem při závistivém pohledu na řadu minimálně patnácti namalovaných půllitrů u každého z oněch měst, to by byly žně !

.Pak jsem však uznal, že i Jižní Kalifornie má co nabídnout, proto jsem se domluvil s Aidanem a příležitostně jsme ve volných chvílích podnikaly výpravy za poznáním.

Blízko městečka Torrence se nalézala modelová alpská vesnice s pseudoněmeckým pivovarem. Na čepu lokální světlý a tmavý ležák, k jídlu germánské uzeniny, eintopf polévky a kyselé zelí Sauerkraut. Servírka staršího věku, která byla dcerou sudetských rodičů z Liberce, rozuměla česky a když jsem se přiznal ke svému českému občanství, nosila mi pivo velmi neochotně a sporadicky. Zřejmě ji pořád pronásledovaly neblahé důsledky stále diskutovaných Benešových Dekretů.

Na Long Beach, blízko zakotveného historického korábu Queen Mary jsme navštívili provozovnu malé pivovarnické společnosti Belmont Brewing Company. Sládek a zároveň spolujitel Malcom, který byl skotského původu nás překvapivě ochotně provedl provozem a my jsme pak v přílehlé hospodě ochutnávali všechny druhy tam uvařených, výhradně pšeničných piv různých hustot a barev včetně jemně hybridního moku s jahodovou esencí. Degustace se protáhla do pozdního odpoledne, tak nám díky nespolehlivosti městské dopravy L.A. málem uplula loď.

Příští týden jsme dorazili do nedalekého Redondo Beach, které rovněž vlastnilo svou malou pivovarnickou společnost. Při ohodnocování tmnějších značek jsem byl paní hostinskou dotázán na svou národnost. Když jsem se jí hrdě přiznal ke svému češství, bylo mi sděleno, že jeden můj krajan pracuje v onom pivovaru jako sládek. Náhodou zrovna seděl u vedlejšího stolu a sytil se personálním hamburgerem s hranolkami. Spisovnou češtinou jsem mu popřál dobrou chuť. Vysoký silný mladík se málem zakašlal leknutím. Nebyl to Čech, nýbrž někdejší federální bratr Karol, původem ze západoslovenské Žiliny. Svou mateřskou vlast pod Tatrami opustil v roce 1986 a pár let se těžce protloukal zaslíbenou zemí. Nakonec se vzdal svého původního povolání, které mu neumožňovalo najít dobře placené místo, prošel rychlým rekvalifikačním kursem a stal se z něj žádaný výrobce piva v malých zařízeních.

Karol i před svou pozoruhodnou metamorfózou pivo s oblibou pil, když se jej však naučil vařit, našel dlouho marně hledaný smysl svého života. Momentálně měl v repertoáru 4 druhy, ale už v květnu se těšil na svůj sezónní mocný Vánoční Ležák.

Když jsem o 4 roky později čekal na letecký přípoj v areálu letiště v L.A., narazil jsem tam na hospodu s povědomým logem. S upřímnou radostí jsem zaregistroval, že minipivovar z Redondo Beach prosperuje a díky kvalitě svých produktů a zdatnosti v podnikání se může dostat i do takto exponovaných lokalit. Nad výčepním pultem se třemi pípami byly po všech stranách zavěšeny nejrůznější stylové dekorace – vesměs rekvizity potřebné v pivovarnictví, a instruktážní popis klasické výroby piva. Začel jsem se a zapil tak důkladně, že jsem pak se sladem obtíženým žaludkem zmateně pobíhal po terminálu a na poslední chvíli zoufale hledal své letadlo do San Diega.

Uplynuly již více než tři roky od mé první návštěvy Západního Pobřeží a já opět stál před dveřmi do zapovězeného hostince John T.'s. Vedl jsem vnitřní boj. Mám zůstat zásadový nebo poslechnout svůj vnitřní pivní hlas a porušit 36 měsíců starou přísahu? Alibisticky jsem se rozhodl, že jen nahlédnu, jen dva prstíčky strčím, jen se trochu ochladím.....

U druhé penty bostonského polotmavého ležáku Samuel Adams, mimochodem tenkrát jediné americké pivní značky, která se licenčně připravovala i v Německu, jsem se sám se sebou shodnul, že podnik, mou zhrzenou osobností postaven onehdy mimo zákon spořádanosti, udělal za dobu mé záměrné nepřítomnosti velký pokrok. Interiér byl, k dobrou věci, trochu pozměněn, ale zejména lokálem kmítal odlišný personál, který mi ochotně přinášel pivo aniž by se pokoušel o otravnou perlustraci. Možná jsem už ale i já sám, o tři roky později, vypadal, díky uvědomělému pivaření, o poznání sešleji.

Hned při svém prvním úspěšném posezení jsem se zajímal, kterak se mohu stát členem inzerovaného klubu John T.'s. Pravidla pro zájemce o získání členství byla prostá. Bylo nutno, v blíže neurčeném termínu, okusit postupně všech 70 pivních značek nabízených onou pivnicí. K tomuto účelu byla každému z adeptů vystavena malá legitimace s tabulkou o sedmdesáti číslovaných políčkách, do které personál speciálními znaky zakresloval zkonsumovaná piva podle čísel v nápojovém lístku. Na novopečeného absolventa pivní překážkové dráhy čekalo unikátní tričko, dvacetiprocentní sleva na nákup točeného piva a hlavně nejvyšší možná pocta – vyrytí jeho jména na kovovou destičku v síni slávy, která se v daném případě nazývala Dvorana Pěny.

Cesta k nesmrtelnosti byla pro mne zábavou, ikdyž ne všechny povinné značky byly zrovna potěšením mého pivařského srdce. Vedle chutných vzorků z amerických minipivovarů jako např. Mirror Pond, Sierra Nevada nebo mé zvlášť oblíbené měděně načervenalé třináctky Rogue z Oregonu, jsem byl v rámci Fair Play nucen vypít též Budweisser Light, třetinkový Prazdroj za čtyři dolary a německé nealkoholické pivo. Po uražení první poloviny své individuální pivní trati jsem byl pro povzbuzení obdarován klasickou pintou z hrubého skla s emblémem této hospody.

Když jsem překročil čtyřicítku a již se potenciálně považoval za regulárního hosta John T.'s, změnil se spolubydlící v mé lodní kabině. Nedůživého, věčně pokašlávajícího a lepkavou coca – colou se napájejícího amerického trumpetistu nahradil statný Kanadčan Randy Tureene z Toronta, který si asi dvě minuty po mém uvítání otevřel kartón se šesti kusy lahví Weinhard 's Private Reserve, a krom jedné, kterou mi daroval na utužení vzájemných dobrých vztahů, je všechny během asi půl hodiny beze zbytku vyžáhnul.

Randy však nebyl jen obávaným pivním likvidátorem, který u desátého škopku teprve dostává žízeň a jeho večerní výkony se běžně pohybují kolem cifry 16, ale i talentovaným znalcem

chmelového moku, kteý dokáže nadšeně a poutavě vyprávět o svých, skoro každodenních cyklistických projížďkách po trasách kolem četných minipivovarů v místě svého bydliště. Ke všemu si doma sám pivo vařil, proto byl automaticky, bez dalších zbytečných doplňujících otázek a pohovorů, přijat do řad Bratrstva Chmelové Šišky jako zahraniční pozorovatel.

Když se Randy dozvěděl o mých aktivitách v John T. 's, ochotně mne následoval a stanovil si vlastní studijní plán. Vyzvedl si čerstvou legitimaci a pak nasadil tempo. Pinty i láhve vyprazdňoval asi třikrát rychleji než já a v jeho kontrolní tabulce kvapem ubývalo volných políček. V žádném případě však nelopal neuvědoměle na úkor vychutnávání. Ke každé okoštované značce záhy připojil výstižnou definici chuti a často měl v zásobě i srovnání s jiným druhem, se kterým se setkal dříve ve svém pivně požehnaném životě. Po několika dávkách se dostával do dobré nálady a popoháněl mladičkou servírku mexického původu k vyšším výkonům vyhrožujíc jí žertem emigračním úřadem.

Navzdory tomu, že naše zábavné klání mělo společný účel a nebylo ani jedním z nás považováno za závod, Randy nade mnou nakonec zvítězil a do cíle se propil asi o dvě hodiny dříve.

Mé slavné zakončení poučného pivního maratónu bylo završeno privátním ceremoniálem, kdy mi gratuloval sám manažér podniku, radostně mne objímala má oblíbená obsluhující polomexičanka Gloria a byl jsem obdarován červeným firemním tričkem a klubovou legitimací. S oka jsem pak setřel hořkou pivní slzu, když se na stěně Dvorany Pěny objevila lesklá destička s mým jménem a datem vstupu do rodiny pijáků John T. 's.

Jako novému členu bylo mé jméno vyraženo na kovovou tabulku zlaté barvy. Bylo mi vysvětleno, že urazím –li tuto cestu 70 piv podruhé, dostanu destičku zelenou, pak červenou a pro nejnotoričtější soutěžící je v záloze nejvyšší možné ocenění – tabulka barvy tmavě modré. Nejsem člověk příliš soutěživý, proto jsem se pro začátek skromně spokojil s málem a dotyčnou hospodu jsem následujících pár měsíců navštěvoval coby uznávaný štamgast se dvacetiprocentní slevou....

Bohužel od té doby až do současnosti jsem neměl příležitost na ono místo opětovně zavítat. Ze zvědavosti jsem příležitostně pověřil pár známých pohybujících se náhodou v této oblasti, aby zjistili jak funguje moje někdejší domovská hospoda. Velice mne pak potěšil dopis od jednoho kolegy, který mi sděloval, že Dvoranu Pěny v pivnici John T. 's nadále zdobí pamětní destička s mým slovanským jménem, která je umístěna hned vedle zlatavé tabulky připomínající někdejší přítomnost kanadského pivního bouřliváka Randyho Tureena.

(2 etikety) (vtip “podezření 2”)